

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**
Direcția Generală
de Soluționare a Contestațiilor

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 54 int.2036
Fax : +021 336 85 48
e-mail : Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr.348/2013

privind soluționarea contestației formulate
de **S.C. .X. S.R.L.**, din .X.,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr.907.701/28.10.2013

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./X.2013, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr..X./28.10.2013, asupra contestației formulate de **S.C. .X. S.R.L.**, înregistrată la ORC sub nr.J.X./X./X., CUI .X., cu sediul în .X., Bld. .X, nr..X, biroul nr..X., județul .X, prin Cabinet individual de avocatură .X., conform împuternicirii avocațiale nr..X. aflată în original la dosarul contestației.

Contestația a fost formulată împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./X.2013*, emisă în baza *Raportului de inspecție fiscală nr..X/X.2013* de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- - **.X. lei** impozit pe profit ;
- **.X. lei** accesorii aferente impozit pe profit;
- **.X. lei** taxa pe valoarea adăugată;
- **.X. lei** accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată.

De asemenea, societatea contestă și *majorarea pierderii fiscale de recuperat în perioada următoare*, în sumă de .X. lei, prin reconsiderarea unor tranzacții economice (venituri cu semnul minus de .X. lei) sau prin considerarea ca nedeductibile a unor cheltuieli în cuantum de .X. lei.

Față de data comunicării actelor administrativ fiscale contestate, respectiv 02.10.2013, așa cum rezultă din adresa de comunicare prin remitere

sub semnătură a acestora, anexată în copie la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207, alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată sub nr..X./15.10.2013 la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., conform ștampilei aplicată pe contestația aflată în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207, alin.(1) și art.209, alin.(1), lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L.**

I S.C. .X. S.R.L. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./X.2013, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./X.2013 de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală, ca fiind „*incorectă și nelegală*” și solicită „*radierea*” sumelor stabilite suplimentar cu titlu de impozit pe profit, taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, precum și majorarea pierderii fiscale, pentru următoarele motive:

Societatea susține că reconsiderarea tranzacțiilor comerciale efectuate de contestatară în perioada 2012 – martie 2013 s-a efectuat cu încălcarea prevederilor legale în domeniu și fără ca organele de control să probeze aspectele reținute. Se invocă prevederile art.65, alin.2 din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora organele fiscale au sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

De asemenea, contestatară apreciază că organele de inspecție fiscală nu și-au exercitat rolul activ, pentru a identifica și verifica toate circumstanțele edificatoare pentru determinarea corectă a situației fiscale a SC .X. SRL, așa cum prevede art.7, alin.2 din Codul de procedură fiscală.

Astfel, societatea nu este de acord cu reconsiderarea tranzacțiilor comerciale desfășurate de aceasta cu **SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL**, deoarece consideră că și-a îndeplinit toate obligațiile fiscale și contabile, deține documente justificative pentru toate livrările de mărfuri și prestările de servicii și a îndeplinit toate obligațiile declarative prevăzute de lege.

SC .X. SRL susține că organele de inspecție fiscală au ignorat prevederile art.6, art.7, art.49 și art.65, alin.2 din Codul de procedură fiscală, precum și ale pct.6.1 din Normele metodologice de aplicare ale acestuia și consideră că decizia luată de organele fiscale se bazează doar pe niște

procesele verbale de control încrucișat, pe baza cărora s-a transferat către contestatară sarcina fiscală ce revenea furnizorilor acesteia.

1. Referitor la relațiile comerciale cu **SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL**, contestatară arată că tranzacțiile au avut la bază contracte de vânzare-cumpărare încheiate cu acești furnizori, în baza cărora s-au livrat către SC .X. SRL diferite cantități de rulmenți și sârmă specială de nichel, respectivii furnizori emițând în acest sens facturi fiscale. Marfa achiziționată a fost livrată în totalitate de către contestatară către **.X.**, existând documente legale de transport, livrările fiind confirmate de autoritățile vamale bulgare.

De asemenea, operațiunile desfășurate au fost evidențiate în contabilitate pe bază de documente justificative, tranzacțiile fiind reale și realizate în scop economic aducător de profit pentru societate iar, referitor la decontarea facturilor, contestatară arată că a cesionat creanțele sale față de **.X.** către furnizorii SC .X.SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL (parțial), cesiunile de creanță fiind legal întocmite. Se menționează că SC .X. SRL a cesionat creanța sa față de SC .X. SRL către furnizorul său **SC .X. SRL**.

Astfel, contestatară susține că în speță nu sunt incidente prevederile art.17 din OG nr.99/2003, așa cum susțin organele de inspecție fiscală și că societatea și-a îndeplinit toate obligațiile fiscale raportat la aceste tranzacții, a calculat impozitul pe profit aferent și l-a plătit către bugetul de stat la termenul legal.

2. În ceea ce privește relația comercială cu **SC .X. SRL**, contestatară arată că a achiziționat de la aceasta tablă și oțel beton în valoare totală de **.X.** lei, respectivele tranzacții fiind reale și având un scop economic, fiind înregistrate în evidențele contabile și declarate în conformitate cu prevederile legale, marfa achiziționată fiind ulterior comercializată către **SC .X. SRL**.

Societatea nu este de acord cu decizia organelor de inspecție fiscală care, efectuând doar o verificare în baza de date ANAF, au considerat această cheltuială nedeductibilă fiscal, raportat la faptul că furnizorii ai SC .X. SRL nu au declarat relațiile lor comerciale cu această societate.

3. Referitor la relația comercială cu **SC .X. SRL**, contestatară consideră că există o contradicție evidentă în constatările organelor fiscale, care pe de o parte impun veniturile SC .X. SRL iar, pe de altă parte, anulează achizițiile SC .X. SRL de la acest furnizor. În acest sens societatea menționează Raportul de inspecție nr.**.X./X.2013**, încheiat la SC .X. SRL, din care rezultă că organele fiscale au considerat nedeductibile cheltuielile cu furnizorii, însă au menținut în integralitate veniturile rezultate din vânzările către SC .X. SRL.

În ceea ce privește relațiile comerciale ale SC .X. SRL cu SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL, despre care organele de inspecție fiscală au opinat că acestea nu s-au realizat în baza unor documente justificative, contestatară precizează următoarele:

SC .X. SRL a încheiat cu furnizorii săi contracte de vânzare cumpărare marfă, respectiv produse și echipamente industriale, piese de schimb, rulmenți și materiale electrice, pentru care s-au emis facturi fiscale și avize de însoțire a mărfii care aveau înscrise numele delegaților și mijloacele de transport utilizate. În cazul în care nu există aviz de însoțire există documente de transport, respectiv CMR.

Contestatară susține că, atât timp cât există aviz de însoțire a mărfii nu mai există obligativitatea completării datelor privind expediția în factura fiscală și, de asemenea, nu există nicio obligație legală ca mijloacele de transport să aparțină furnizorului, atât timp cât există contracte de transport încheiate.

4. Referitor la relațiile sale comerciale cu **SC .X SRL** și **SC .X. SRL**, contestatară arată că între părți au existat încheiate contracte având ca obiect consultanța în vederea creșterii portofoliului de furnizori și clienți, cu efecte evidente în derularea de operațiuni cu scop economic și că în astfel de cazuri situațiile de lucrări nu sunt obligatorii deoarece prestările de servicii facturate de acești furnizori sunt considerate efectuate în funcție de prevederile contractuale la data acceptării acestora de către beneficiar.

În concluzie, SC .X SRL susține că și-a îndeplinit toate obligațiile legale care să-i permită deducerea cheltuielilor generate de achizițiile contestate de organele fiscale și de deducerea TVA, invocând în acest sens prevederile OMFP nr.3512/2008 privind Normele metodologice de întocmire și utilizare a documentelor financiar-contabile, art.155, alin.5, art.151², art.21, alin.1, art.145, alin.2, lit.a) și art.146, alin.1, lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, precum și prevederile Legii contabilității nr.82/1991.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală, s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./X.2013 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr..X./X.2013, constatându-se următoarele:

Impozitul pe profit

În perioada verificată, organele de inspecție fiscală au majorat pierderea fiscală cu suma de **.X. lei** (venituri cu semnul minus de **.X. lei** + cheltuieli nedeductibile de **.X. lei**), astfel:

- pentru anul 2012 pierdere fiscală în sumă de **.X. lei**;
- pentru perioada ianuarie–martie 2013 pierdere fiscală în sumă de **.X. lei**.

Constatările care au condus la majorarea pierderii fiscale sunt:

1) În perioada verificată, societatea a înregistrat în evidența contabilă tranzacții economice cu diferite societăți din țară, respectiv **SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL,**

reprezentând achiziții de marfă (rulmenți, sârmă aliaj nichel), pentru care nu a fost posibilă determinarea realității tranzacțiilor comerciale.

De asemenea, societatea înregistrează venituri din vânzarea mărfurilor achiziționate de la furnizorii menționați, în sumă de .X. lei

Conform răspunsurilor primite la solicitările de controale încrucișate efectuate de organele de control competente din țară s-a stabilit că aceste societăți nu funcționează la domiciliul fiscal declarat, s-au sustras de la efectuarea inspecțiilor fiscale prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu au permis organelor fiscale identificarea acestora, acestea formând un grup de firme de tip „fantomă”, care relaționează între ele în scopul creării unor circuite comerciale fictive și emiterii de facturi generatoare de TVA deductibilă. Totodată, **pentru societățile menționate, s-au întocmit sesizări penale pentru fapte de evaziune fiscală** ca urmare a tranzacțiilor efectuate cu societăți din țară, **stabilindu-se că achizițiile efectuate de către SC .X. SRL nu au la bază operațiuni reale.**

Drept urmare, organele de inspecție fiscală au reconsiderat tranzacțiile derulate între societatea verificată și cele șapte societăți menționate, stabilind influențele fiscale ale sumelor (cu semnul minus) reflectate în facturile de achiziție/livrare, în baza prevederilor art.11, alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, rezultând o pierdere fiscală în sumă de .X. lei (.X. lei – .X. lei).

2) În perioada verificată organele de inspecție fiscală au stabilit cheltuieli nedeductibile în sumă totală de .X. lei, astfel:

2.1 În luna martie 2012 societatea verificată a înregistrat în debitul contului 625 „Cheltuieli cu deplasările” suma de .X. lei, reprezentând contravaloare cheltuieli de transport, fără a putea demonstra că aceste cheltuieli au fost efectuate în scopul obținerii de venituri impozabile și fără a putea prezenta un document justificativ, respectiv o factură fiscală, fapt pentru care organele de inspecție fiscală au stabilit că aceste cheltuieli nu sunt deductibile fiscal, conform prevederilor art.21, alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

2.2 În trimestrul I 2012 societatea verificată a înregistrat în evidența contabilă un număr de 2 facturi fiscale emise de către SC .X. SRL fără a fi însoțite de documente justificative (situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru) care să ateste necesitatea acestor lucrări, fapt pentru care, în conformitate cu prevederile art.21, alin.4, lit.m) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere la calculul impozitului pe profit pentru aceste cheltuieli, în quantum de .X. lei.

2.3 În luna aprilie 2012 societatea verificată a efectuat achiziții intracomunitare de oțel beton în baza unui număr de 21 de invoice-uri de la .X. din .X., marfa fiind ulterior livrată în totalitate către SC .X. SRL, fără să se

înregistreze adaos comercial, fiind vândute la același preț cu cel înscris în facturile de achiziție.

Pentru mărfurile achiziționate din .X. și refacturate la același preț către SC .X. SRL, societatea verificată a înregistrat cheltuieli cu transportul în valoare de .X. lei și a dedus TVA în cuantum de .X. lei. SC .X. SRL a refacturat contravaloarea transportului, înregistrând venituri în sumă de doar .X. lei și a colectat TVA în sumă de .X. lei.

Ținând cont de prevederile pct.51, alin.1 și 2 din OMFP nr.3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, potrivit cărora contravaloarea transportului este o componentă a costului mărfurilor, organele de inspecție fiscală consideră diferența în sumă de .X. lei (.X. lei reprezentând cheltuieli cu transportul și .X. lei reprezentând venituri din transport refacturate) ca fiind o cheltuială nedeductibilă în condițiile în care prețul de vânzare a coincidă cu prețul de cumpărare.

În mod asemănător, în luna mai 2012, societatea verificată a achiziționat oțel beton în baza unui număr de 24 de invoice-uri de la .X. din .X., marfă refacturată la același preț către SC .X. SRL, pentru care a înregistrat cheltuieli cu transportul facturate de diverse societăți în sumă de .X. lei și a dedus TVA în sumă de .X. lei. Se menționează că societatea nu a mai refacturat către SC .X. SRL contravaloarea transportului pentru aceste mărfuri.

Ca urmare, organele de control fiscal nu au mai dat drept de deducere pentru cheltuieli cu transportul în sumă totală de **.X. lei**.

2.4 În luna martie 2013, societatea verificată a înregistrat un număr de două facturi emise de către SC .X. SRL, fără a fi însoțite de documente justificative (situații de lucrări, rapoarte de lucru) care să ateste necesitate acestor lucrări.

Se menționează că SC .X. SRL are ca administrator pe dl. .X., acesta fiind în același timp salariat al SC .X. SRL, din data de 08.03.2012, îndeplinind funcția de director de vânzări, conform Contractului individual de muncă nr..X./X.2012.

Astfel, se constată că dl. .X. a îndeplinit în cadrul societății verificate atribuții potrivit funcției de director de vânzări, care se regăsesc și în cadrul Contractului de intermediere nr.X./X.2013. Mai mult, pe perioada când au fost emise cele două facturi menționate, societatea verificată a desfășurat doar activități de intermediere livrări intracomunitare de marfă.

Față de cele menționate, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a contravalorii acestor servicii, în cuantum de **.X. lei**.

De asemenea, pentru trimestrul I 2012, organele de inspecție fiscală au stabilit diferență de impozit pe profit în cuantum de .X. lei, pentru care au calculat dobânzi în sumă de **.X. lei**, pentru perioada 26.04.2012 – 25.07.2012.

Se menționează că pentru perioada verificată societatea a calculat, înregistrat, declarat și achitat către bugetul de stat în contul impozitului pe

profit suma de **.X. lei**, pentru care organele de inspecție fiscală au emis decizie de impunere cu semnul minus.

Taxa pe valoarea adăugată

Urmarea verificării efectuate, s-a stabilit suplimentar taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**, având în vedere următoarele:

1. În perioada verificată societatea a înregistrat în evidența contabilă tranzacții economice cu diferite societăți din țară, respectiv **SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL**, reprezentând achiziții de rulmenți și sârmă aliaj nichel, în cuantum de **.X. lei**, cu TVA aferentă de **.X. lei**.

Având în vedere constatările menționate la capitolul referitor la impozitul pe profit, organele de inspecție fiscală au stabilit că nu se poate determina realitatea tranzacțiilor și că achizițiile efectuate de către SC .X. SRL nu au la bază operațiuni reale.

Astfel, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale necesare pentru ca taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**, aferentă achizițiilor înregistrate de SC .X. SRL, să fie deductibilă.

2. În trimestrul I 2012, societatea verificată a înregistrat în evidența contabilă un număr de două facturi fiscale în sumă de **.X. lei**, cu TVA aferentă în cuantum de **.X. lei**, emise de către SC .X. SRL fără a fi însoțite de documente justificative, fapt consemnat și la capitolul referitor la impozitul pe profit, drept pentru care organele de inspecție fiscală nu au dat drept de deducere pentru TVA în cuantum de **.X. lei**, deoarece contribuabilul nu a putut justifica necesitatea prestării în folosul operațiunilor sale taxabile.

3. Pentru constatările consemnate la pct.2.3 de la capitolul referitor la impozitul pe profit, cu privire la mărfurile achiziționate de SC .X. SRL din **.X.** și refacturate la același preț către SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală nu au dat drept de deducere pentru TVA în cuantum de **.X. lei**, deoarece contribuabilul nu a putut justifica necesitatea prestării în folosul operațiunilor taxabile.

4. Față de TVA colectată înregistrată de societate, în cuantum de **.X. lei**, pentru perioada verificată, organele de inspecție fiscală au luat în calcul cu semnul minus suma de **.X. lei**, reprezentând TVA rezultată în urma reconsiderării tranzacțiilor între societatea verificată și SC .X. SRL.

În concluzie, în perioada verificată, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar taxa pe valoarea adăugată, în sumă de **.X. lei** (**.X. – .X. lei**), pentru care s-au calculat accesorii aferente în sumă totală de **.X. lei**, conform prevederilor legale.

Se menționează că în timpul controlului, organele de inspecție fiscală au calculat dobânzi în cuantum de **.X. lei** și pentru neplata la termen a TVA pentru **.X. facturi fiscale** în valoare de **.X. lei**, cu TVA aferentă de **.X. lei**, emise

de SC .X. SRL și înregistrate de societate în luna aprilie 2012. Aceste facturi au fost stornate în luna iulie 2012, fapt ce a afectat TVA de plată.

Urmare inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, au întocmit și transmis Sesizarea penală nr..X./X..2013 Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., împreună cu Procesul verbal nr..X./X.2013, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, potrivit căroră:

„ART. 9

(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:*

[...]

c) *evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive”;*

Sesizarea transmisă Parchetului de pe lângă Tribunalul .X. vizează un prejudiciu adus bugetului de stat în sumă totală de .X. lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar și accesorii aferente, valoare ce se regăsește în Decizia de impunere nr..X./X.2013, contestată.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și accesoriiile aferente în sumă totală de .X lei, respectiv la impozitul pe profit în sumă de -.X. lei și accesoriiile aferente în sumă de .X. lei, contestate, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care constatările din Raportul de inspecție fiscală nr..X./X.2013, care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./X.2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, contestată, fac obiectul Sesizării penale nr..X./X..2013 înaintate Parchetului de pe lângă Tribunalul .X..

În fapt, ca urmare a inspecției fiscale efectuate la SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP .X. au stabilit că **societatea nu poate justifica realitatea operațiunilor înregistrate**, cu consecințe asupra obligațiilor datorate bugetului de stat, fiind stabilită suplimentar suma de .X. lei reprezentând, TVA și accesorii aferente, reținând în principal următoarele:

În perioada verificată, societatea a înregistrat în evidența contabilă tranzacții economice cu diferite societăți din țară, respectiv **SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL, SC .X. SRL și SC .X. SRL**, reprezentând achiziții de marfă (rulmenți, sârmă aliaj nichel), pentru care nu a fost posibilă determinarea realității tranzacțiilor comerciale.

Conform răspunsurilor primite la solicitările de controale încrucișate efectuate de organele de control competente din țară s-a stabilit că aceste societăți nu funcționează la domiciliul fiscal declarat, s-au sustras de la efectuarea inspecțiilor fiscale prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu au permis organelor fiscale identificarea acestora, acestea formând un grup de firme de tip „*fantomă*”, care relaționează între ele în scopul creării unor circuite comerciale fictive și emiterii de facturi generatoare de TVA deductibilă. Totodată, **pentru societățile menționate, s-au întocmit sesizări penale pentru fapte de evaziune fiscală** ca urmare a tranzacțiilor efectuate cu societăți din țară, **stabilindu-se că achizițiile efectuate de către SC .X. SRL nu au la bază operațiuni reale.**

Drept urmare, organele de inspecție fiscală au reconsiderat tranzacțiile derulate între societatea verificată și cele șapte societăți menționate, stabilind influențele fiscale ale sumelor (cu semnul minus) reflectate în facturile de achiziție/livrare, în baza prevederilor art.11, alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, rezultând o pierdere fiscală în sumă de .X. lei (.X. lei – .X. lei).

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale necesare pentru ca taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, aferentă achizițiilor înregistrate de SC .X. SRL, să fie deductibilă.

De asemenea, față de TVA colectată înregistrată de societate, pentru perioada verificată, organele de inspecție fiscală au luat în calcul cu semnul minus suma de .X. lei, reprezentată de TVA rezultată în urma reconsiderării tranzacțiilor între societatea verificată și SC .X. SRL, rezultând o TVA de plată în sumă de **.X. lei**, la care s-au calculat accesorii în sumă totală de **.X. lei**.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală au apreciat că nu se probează realitatea tranzacțiilor declarate de societate, în fapt majorându-se nejustificat TVA deductibilă, cu consecința sustragerii de la plata taxei datorate bugetului. De asemenea, în urma reconsiderării tranzacțiilor derulate de societatea verificată, s-a stabilit o pierdere în cuantum de .X. lei.

Față de cele constatate, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP .X., potrivit art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, au întocmit și transmis Sesizarea penală nr..X./X.2013 adresată Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., împreună cu Procesul verbal nr..X./X.2013, ale cărui constatări au fost preluate în raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, solicitând începerea cercetărilor în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, sesizarea vizând **suma totală de .X. TVA stabilită suplimentar și accesorii aferente**, valoare care se regăsește în Decizia de impunere nr.X/X.2013 contestată.

În drept, potrivit prevederilor art.214, alin.(1), lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr..X./X.2013, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr..X./X.2013, contestate, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că în urma verificărilor în speță **se pune problema realității operațiunilor desfășurate**, cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Organele de inspecție fiscală au considerat că nu se probează realitatea tranzacțiilor declarate de societate, în fapt majorându-se nejustificat TVA deductibilă, cu consecința diminuării TVA de plată, respectiv sustragerea de la plata acesteia.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că partenerii de afaceri ai societății nu funcționează la domiciliul fiscal declarat, s-au sustras de la efectuarea inspecțiilor fiscale prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu au permis organelor fiscale identificarea acestora, acestea formând un grup de firme de tip „fantomă”,

care relaționează între ele în scopul creării unor circuite comerciale fictive și emiterii de facturi generatoare de TVA deductibilă. Totodată, **pentru societățile menționate, s-au întocmit sesizări penale pentru fapte de evaziune fiscală ca urmare a tranzacțiilor efectuate cu diverse societăți din țară.**

Astfel, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP .X. au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X. Sesizarea penală nr..X./X.2013, împreună cu Procesul verbal nr..X./X.2013, prin care se solicită începerea cercetărilor în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.9, alin.(1), lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, **reținând un prejudiciu adus în dauna bugetului de stat în sumă de .X. lei lei și care face atât obiectul Deciziei de impunere nr..X./X.2013, cât și al contestației formulate împotriva acesteia de SC .X. SRL.**

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, având în vedere principiul de drept „*penalul ține în loc civilul*”, precum și faptul că organele de inspecție fiscală au considerat că operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care se ridică problema realității operațiunilor înregistrate în evidența contabilă, cu consecința diminuării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat.

Se reține că potrivit doctrinei, acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor 2 acțiuni este săvârșirea infracțiunii sau existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni, iar, pe de altă parte, soluționarea acțiunii civile este condiționată de soluționarea acțiunii penale în privința existenței faptei.

Totodată, precizăm că și Curtea Constituțională prin Decizia nr..X./X.2004 s-a pronunțat în sensul că „*întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.2 din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care instanța are unele indicii*”, menționând în cuprinsul aceleiași Decizii faptul că pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ.

Prin Decizia nr..X./X.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală, potrivit căroră „*hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia*”.

Totodată, se reține că prin Decizia nr..X./2011, Curtea Constituțională apreciază că „*în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]*”.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că AJFP .X. a înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X. Sesizarea penală nr..X./X..2013, unde se precizează că SC .X. SRL nu poate demonstra realitatea operațiunilor înregistrate, fapt ce a condus la crearea unui prejudiciu bugetului de stat reprezentând TVA și accesorii aferente, în sumă totală de .X. lei.

De asemenea, în urma reconsiderării tranzacțiilor derulate de societatea verificată, s-a stabilit o pierdere în cuantum de .X. lei.

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrăurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.**

Totodată se reține că, practica jurisprudențială europeană a CEDO privește drept discriminare aplicarea unui regim juridic diferit unor situații similare interzicând expres aplicarea unei diferențe de tratament unor situații analoge sau comparabile.

A proceda astfel, **per a contrario**, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală în temeiul art.108 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, potrivit principiului de drept *“penalul ține în loc civilul”*, consacrat prin art.19, alin.(2) din Codul de Procedură Penală, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214, alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform căroră: **“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”**

De asemenea, pct.10.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că :

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile [art. 213](#), alin.(1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate [...]”

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, **se va suspenda soluționarea contestației pentru suma totală de .X. lei TVA și accesorii aferente**, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214, alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, referitor la impozitul pe profit, în sumă de **-.X. lei** și accesorii aferente impozitului pe profit, în sumă de **.X. lei**, se rețin următoarele:

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au majorat pierderea fiscală cu suma de **.X. lei** aferent veniturilor cu semnul minus de **.X. lei**, prin reconsiderarea tranzacțiilor economice ce fac obiectul sesizării penale transmise Parchetului de pe lângă tribunalul .X., respectiv aferent cheltuielilor nedeductibile în sumă de **.X. lei**.

Având în vedere faptul că pentru perioada verificată societatea a calculat, înregistrat, declarat și achitat către bugetul de stat în contul

impozitului pe profit suma de .X. lei, pentru această sumă organele de inspecție fiscală au emis decizie de impunere cu semnul minus.

De asemenea, pentru trimestrul I 2012, organele de inspecție fiscală au stabilit diferență de impozit pe profit în cuantum de .X. lei, pentru care au calculat dobânzi în sumă de .X. lei.

Astfel, având în vedere faptul că veniturile cu semnul minus de .X. lei sunt determinate prin reconsiderarea tranzacțiilor comerciale ce fac obiectul Sesizării penale nr..X./X.2013 înaintate Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., precum și faptul că acestea influențează calculul impozitului pe profit, respectiv a pierderii fiscale majorate, **se va suspenda soluționarea contestației și pentru suma de -.X. lei reprezentând impozit pe profit, precum și pentru accesoriile aferente în sumă de .X. lei**, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art.214, alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

2. Referitor la suma de .X. lei reprezentând TVA aferentă serviciilor de consultanță și management facturate de SC .X. SRL, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe dacă SC .X. SRL beneficiază de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturi, în condițiile în care societatea nu a prezentat documente care să justifice că aceste servicii au fost destinate în scopul operațiunilor sale taxabile.

În fapt, în trimestrul I 2012, societatea verificată a înregistrat în evidența contabilă două facturi în sumă totală de .X. lei, cu TVA aferentă în cuantum de .X. lei, emise de către SC .X. SRL pentru consultanță, fără a fi însoțite de documente justificative, fapt consemnat și la capitolul referitor la impozitul pe profit, drept pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat societății drept de deducere a TVA aferentă în cuantum de .X. lei, deoarece contribuabilul nu a justificat necesitatea prestării în folosul operațiunilor sale taxabile.

În drept, prevederile art.145 alin.(2) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada efectuării operațiunilor, precizează:

„(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

coroborate cu cele ale art.146 alin. (1) lit. a) din același act normativ, care stipulează:

“(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 alin. (5),”

Față de prevederile legale de mai sus, se reține că persoana impozabilă, pentru a beneficia de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, trebuie să îndeplinească cumulativ condițiile prevăzute de lege, respectiv să dețină o factură sau un alt document legal, iar achizițiile să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei și din constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că societatea nu a prezentat documente care să justifice necesitatea și prestarea acestor servicii în scopul operațiunilor sale taxabile, facturile de consultanță emise de SC .X. SRL, în baza unui contract încheiat în scopul creșterii portofoliului de furnizori și clienți, nefiind însoțite de documente justificative care să demonstreze prestarea acestora în folosul operațiunilor taxabile ale contestatarii, precum și documente din care să rezulte modalitatea prin care s-au realizat aceste servicii.

Mai mult, se reține că în perioada când au fost înregistrate respectivele facturi în evidența societății, singura activitate desfășurată era cea de intermediere în livrările intracomunitare de marfă.

Se reține că prezentarea doar a facturilor emise de prestatoare și a contractelor nu este suficientă pentru a justifica că aceste servicii au fost prestate în scopul operațiunilor taxabile ale societății contestate.

Astfel, potrivit doctrinei, serviciile cu adevărat necesare pot fi ușor dovedite ca având legătură cu activitatea contribuabilului, iar dispoziția legiuitorului este justificată în sensul că natura serviciilor contractate trebuie să fie în acord cu specificul activității, în caz contrar nemaifiind îndeplinit criteriul efectuării de cheltuieli în scopul obținerii de venituri, criteriu fundamental al deductibilității.

Totodată, se rețin considerentele din Decizia nr..X./2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, într-o speță similară, decizie prin care instanța a reținut că persoana impozabilă care pretinde exercitarea dreptului de deducere potrivit art.145 din Codul fiscal, trebuie să justifice prestarea serviciilor cu documente din care să rezulte atât natura serviciilor prestate, cât și faptul că acestea au fost efectuate în folosul operațiunilor taxabile ale societății.

Efectuarea corespunzătoare a serviciilor trebuie probată, căci legiuitorul a conceput dreptul de deducere nu ca pe o ficțiune, folosirea sintagmei *“serviciul să fie prestat în folosul operațiunilor taxabile”* implicând prezentarea dovezilor de prestare.

Ori, în cazul celor două facturi, societatea contestatară nu a dovedit prestarea efectivă în folosul operațiunilor sale taxabile, a serviciilor plătite.

Ca urmare, având în vedere că societatea contestă neacordarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă serviciilor achiziționate, dar nu prezintă în suținere documente din care să rezulte natura serviciilor și dacă au fost prestate în favoarea societății contestatate, prin care să se combată constatările organelor de inspecție fiscală, organul de soluționare a contestației nu se poate substitui acesteia. Simpla prezentare a contractului și a facturilor fiscale nu este suficientă să demonstreze că aceste servicii au fost prestate efectiv în scopul operațiunilor taxabile ale societății, prezentarea facturilor completate în conformitate cu prevederile art.155 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, reprezentând doar una din condițiile ce trebuie îndeplinite pentru acordarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, ori condițiile privind dreptul de deducere, atât cele de formă cât și cele de fond, trebuie îndeplinite cumulativ, astfel că nu poate fi reținută afirmația contestatatei cu privire la modul de completare al facturilor.

Având în vedere cele reținute, prevederile legale invocate, în temeiul prevederilor art.216, alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit.a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge contestația societății ca neîntemeiată, pentru suma de **.X. lei** reprezentând TVA fără drept de deducere aferentă celor 2 facturi emise de SC .X. SRL.

3. Referitor la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată, în sumă de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate pronunța asupra acestora în condițiile în care SC .X. SRL nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația și nu depune niciun document în susținerea cauzei.

În fapt, pentru constatările consemnate la pct.2.3 din raportul de inspecție fiscală, de la capitolul referitor la impozitul pe profit, cu privire la mărfurile achiziționate de SC .X. SRL din .X. și refacturate la același preț către SC .X. SRL, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere

pentru TVA în cuantum de **.X. lei**, deoarece contribuabilul nu a putut justifica necesitatea prestării în folosul operațiunilor taxabile ale societății.

SC .X. SRL a contestat în totalitate suma stabilită prin Decizia de impunere nr..X./X.2013, fără a prezenta motivele de fapt și de drept pentru sumele mai sus menționate și nu depune nici un document în susținerea cauzei.

În drept, sunt incidente dispozițiile art.206, alin.1, lit.c) și lit.d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care prevăd :

“ Contestația se formulează în scris și va cuprinde :

c) motivele de fapt și de drept ,

d) dovezile pe care se întemeiază contestația ”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1, lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căror :

“Contestația poate fi respinsă ca [...] nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supusă soluționării”,

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit căror :

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv ”.

Se reține că societatea, deși contestă integral debitele reprezentând impozit pe profit, taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./X..2013, nu prezintă documente și argumente în susținerea cauzei, temeiul de drept pe care își întemeiază contestația, referitor la relațiile comerciale cu SC .X. SRL.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 249

Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

ART. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.65, alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatorului.**

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr..X./X.2010, se reține că *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se poate formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.*

Pe cale de consecință, pentru suma de **.X. lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată și accesorii aferente, se va respinge contestația ca nemotivată în baza art.216, alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

“11.1. Contestatia poate fi respinsa ca:

b) nemotivata, in situatia in care contestatorul nu prezinta argumente de fapt si de drept in sustinerea contestatiei sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse solutionarii”;

4. Referitor la accesoriile aferente taxei pe valoarea adăgată, în sumă de .X. lei :

Întrucât la pct.2 din prezenta decizie s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată de SC .X. SRL, iar la pct.3 aceasta s-a respins ca nemotivată, și având în vedere principiul de drept „**accessorium sequitur principalem**”, se va respinge contestația și pentru accesoriile aferente, ca neîntemeiată și nemotivată pentru acest capăt de cerere, prin contestație societatea neaducând critici cu privire la modul de calcul al accesoriilor aferente TVA, sub aspectul cotei aplicate, numărul de zile de întârziere, însumării produselor dintre baza de calcul a accesoriilor, cotele aplicate și numărul de zile pentru care s-au calculat respectivele accesorii.

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art. 214, alin.(1), lit. a) și art. 216, alin.(1) și alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 10.1, pct.11.1 lit.a) și b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

1. Suspendarea soluționării contestației formulate de SC .X. SRL, împotriva *Deciziei de impunere nr..X./X.2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X.* pentru suma totală de .X. lei, reprezentând:

- **.X. lei** taxa pe valoarea adăgată stabilită suplimentar;
- **.X. lei** accesorii taxei pe valoarea adăgată;
- - **.X. lei** impozit pe profit ;
- **.X. lei** accesorii aferente impozitului pe profit;

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal va sesiza organul de soluționare competent că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative prezentate în motivarea prezentei decizii.

2. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de SC .X. SRL împotriva *Deciziei de impunere nr..X./X.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală*, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., pentru suma de .X. lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

3. Respingerea ca nemotivată a contestației formulate de SC .X. SRL împotriva *Deciziei de impunere nr..X./X.2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală*, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma de .X. lei reprezentând TVA stabilită suplimentar;

4. Respingerea ca neîntemeiată și nemotivată a contestației formulate de SC .X. SRL împotriva *Deciziei de impunere nr..X./X.2013 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală*, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. pentru suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente TVA stabilită suplimentar.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL